

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (treće vijeće)

27. veljače 2014.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Carinski zakonik Zajednice – Članak 70. stavak 1. i članak 78. – Carinske deklaracije – Djelomični pregled robe – Uzorkovanje robe – Netočna oznaka – Proširenje rezultata na istovjetnu robu obuhvaćenu ranijim carinskim deklaracijama nakon njenog puštanja – Naknadna provjera – Nemogućnost zahtijevanja dodatnog pregleda robe“

U predmetu C-571/12,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a koji je uputio Augstākās Tiesas Senāts (Latvija), odlukom od 21. studenoga 2012., koju je Sud zaprimio 6. prosinca 2012., u postupku

Greencarrier Freight Services Latvia SIA

protiv

Valsts ieņēmumu dienests,

SUD (treće vijeće),

u sastavu: M. Ilešič, predsjednik vijeća, C. G. Fernlund, A. Ó Caoimh (izvjestitelj), C. Toader i E. Jarašiūnas, suci,

nezavisni odvjetnik: P. Mengozzi,

tajnik: M. Aleksejev, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 2. listopada 2013.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Greencarrier Freight Services Latvia SIA, A. Brunavs, uz asistenciju B. Cera, *advokāte*,
- za latvijsku vladu, I. Kucina i K. Freimanis te I. Kalniņš, u svojstvu agenata,
- za češku vladu, M. Smolek i J. Vláčil, u svojstvu agenata,
- za španjolsku vladu, M. J. García-Valdecasas Dorrego, u svojstvu agenta,
- za Europsku komisiju, L. Keppenne i A. Sauka te B.-R. Killmann, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 5. prosinca 2013.,

* Jezik postupka: latvijski.

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 70. stavka 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (SL L 302, str. 1., u daljnjem tekstu: Carinski zakonik) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između Greencarrier Freight Services Latvia SIA (u daljnjem tekstu: GFSL), društva s ograničenom odgovornošću po latvijskom pravu, protiv Valsts ieņēmumu dienests (latvijska porezna uprava, u daljnjem tekstu: VID), povodom naplate uvoznih carina i nametanja novčane kazne kod naknadne provjere više carinskih deklaracija.

Pravni okvir

- 3 Uvodne izjave 5. i 6. Carinskog zakonika glase kako slijedi:

„budući da, s ciljem osiguranja ravnoteže između potreba carinskih tijela s obzirom na osiguranje ispravne primjene carinskog zakonodavstva s jedne strane i prava gospodarskih subjekata na pravedno postupanje s druge strane, ta tijela moraju imati, među ostalim, široka ovlaštenja nadzora, a spomenuti gospodarski subjekti pravo na žalbu; budući da će provedba sustava povodom žalbi u području carina zahtijevati od Ujedinjene Kraljevine da uvede nove upravne postupke koji ne mogu proizvoditi učinke prije 1. siječnja 1995.;

budući da, s obzirom na to da je vanjska trgovina od najveće važnosti za Zajednicu, carinske formalnosti i provjere treba ukinuti ili barem svesti na najmanju mjeru.“

- 4 Članak 68. tog zakonika predviđa:

„Radi provjere prihvaćene deklaracije, carinska tijela mogu:

- (a) provjeriti isprave navedene u deklaraciji i priložene isprave. Carinska tijela mogu zahtijevati od deklaranta da priloži i druge isprave kako bi utvrdila točnost podataka u deklaraciji;
- (b) pregledati robu i uzeti uzorke za analizu ili za detaljan pregled.“

- 5 Sukladno članku 70. navedenog zakonika:

„1. Ako se pregleda samo dio robe navedene u deklaraciji, rezultat takvog djelomičnog pregleda vrijedi za svu robu iz deklaracije. Međutim, deklarant može zahtijevati dodatni pregled robe ako smatra da rezultat djelomičnog pregleda nije primjeren preostaloj deklariranoj robi.

2. Za potrebe stavka 1., ako obrazac deklaracije obuhvaća dvije ili više stvari, smatra se da podaci koji se odnose na svaku pojedinu stvar predstavljaju posebnu deklaraciju.“

- 6 Članak 71. istog zakonika glasi kako slijedi:

„1. Rezultati provjere deklaracije koriste se u svrhu primjene propisa koji uređuju carinski postupak u koji je roba stavljena.

2. Ako deklaracija nije provjeravana, za primjenu propisa iz stavka 1. prihvaćaju se podaci koje je deklarant naveo u deklaraciji.“

7 Članak 78. Carinskog zakonika propisuje:

„1. Carinska tijela mogu, po službenoj dužnosti ili na zahtjev deklaranta, izmijeniti deklaraciju nakon puštanja robe.

2. Carinska tijela mogu, nakon puštanja robe i radi utvrđivanja točnosti podataka navedenih u deklaraciji, provjeriti trgovačke isprave i podatke koji se odnose na uvozne ili izvozne radnje u vezi s tom robom ili naknadne trgovačke radnje u koje su te robe uključene. Takve provjere mogu se izvršiti u prostorijama deklaranta ili svake druge osobe koja je izravno ili neizravno poslovno uključena u navedene radnje ili u prostorijama bilo koje osobe koja posjeduje navedene isprave i podatke u poslovne svrhe. Tijela mogu također pregledati robu, ako je još uvijek dostupna.

3. Ako se revizijom deklaracije ili naknadnom provjerom utvrdi da su odredbe, koje uređuju određeni carinski postupak, bile primijenjene na temelju netočnih ili nepotpunih podataka, carinska tijela, u skladu s bilo kojim utvrđenim odredbama, poduzimaju potrebne mjere da bi se slučaj, sukladno novim raspoloživim podacima, uredio.“

8 Sukladno članku 221. stavcima 1. i 3. zakonika:

„1. Nakon što se iznos carine proknjiži, dužnika se obavješćuje o iznosu carine u skladu s propisanim postupcima.

[...]

3. Obavješćavanje dužnika ne provodi se nakon isteka roka od tri godine od dana kad je carinski dug nastao. [...]“

Glavni postupak i prethodna pitanja

- 9 GFSL uvozi iz Rusije, za račun Hantas SIA, kekse i čokoladne prutiće kako bi ih pustili u slobodan promet unutar Europske unije.
- 10 Tijekom mjeseca travnja i svibnja 2007. VID je izvršio inspekciju carina koje je Hantas SIA platio između 1. svibnja 2004. i 31. prosinca 2006. na temelju 35 carinskih deklaracija što ih je ispunio GFSL, koji se trebao smatrati dužnikom u slučaju nastanka carinskog duga.
- 11 Provjeri su uslijedili uzimanje i analiza uzoraka robe sa šest carinskih deklaracija koje je tijekom listopada i studenoga 2005. proveo VID (u daljnjem tekstu: predmetne carinske deklaracije). Na temelju rezultata te provjere VID je uočio da je u 29 carinskih deklaracija podnesenih između 4. lipnja 2004. i 29. studenoga 2005., uključujući šest predmetnih carinskih deklaracija, GFSL deklarirao robu uvezenu u Uniju radi njenog puštanja u slobodan promet prema oznakama kombinirane nomenklature s ciljem njezine klasifikacije u integriranu tarifu Europskih zajednica (TARIC), uspostavljene člankom 2. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2658/87 od 23. srpnja 1987. o tarifnoj i statističkoj nomenklaturi i o Zajedničkoj carinskoj tarifi (SL L 256, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 12., str. 3.), kako je izmijenjena, koje su bile netočne.
- 12 Odlukom od 31. svibnja 2007. VID je obavijestio GFSL o nastanku carinskog duga, odredio iznose uvozne carine i poreza na dodanu vrijednost, uvećane za zatezne kamate, i izrekao mu novčanu kaznu za nepravilnu primjenu oznaka kombinirane nomenklature.
- 13 Prigovor GFSL-a na tu odluku odbijen je odlukom VID-a od 14. rujna 2007.

- 14 Ta odluka o odbijanju bila je predmetom tužbe za poništenje pred administratīvā rajona tiesa (prvostupanjski upravni sud), koja je djelomično prihvaćena odlukom od 29. lipnja 2009., koju je potvrdio Administratīvā apgabaltiesa (regionalni žalbeni upravni sud). Potonji sud odlučio je presudom od 8. prosinca 2011. da je, iako su uvozne carine, porez na dodanu vrijednost i novčana kazna koji se tiču robe navedene u carinskim deklaracijama bili pravilno ustanovljeni, odluka od 14. rujna 2007. morala, naprotiv, biti poništena u preostalom dijelu zato što je VID, kršeći članak 70. stavak 1. Carinskog zakonika, pogrešno primijenio rezultate provjere robe navedene u predmetnim carinskim deklaracijama na robu obuhvaćenu u 23 druge carinske deklaracije podnesene između 4. lipnja 2004. i 6. rujna 2005. (u daljnjem tekstu: ranije carinske deklaracije), odnosno robu koja je bila uvezena više od godinu dana prije provjeravane robe. VID stoga nije mogao utvrditi da su na robu u pitanju bile primijenjene netočne oznake pa GFSL nije bio obavezan pružiti dokaze o objektivnim svojstvima te robe, tim manje što više nije bio u mogućnosti dati izvršiti provjeru te robe.
- 15 VID i GFSL podnijeli su kasacijsku žalbu protiv te presude pred Augstākās Tiesas Senāts (Senat vrhovnog suda).
- 16 U prilog svojoj žalbi VID je istaknuo da je roba koja je bila predmetom ranijih carinskih deklaracija bila istovjetna onoj iz predmetnih carinskih deklaracija, istog sastava, naziva, izgleda i proizvođača, što potvrđuju podaci iz potvrda koje je potonji pružio. VID bi stoga osnovano mogao, sukladno načelu ekonomičnosti postupka, ne provjeriti ostatak robe i primijeniti rezultate utvrđivanja istovjetnosti na drugu istovjetnu robu s obzirom na to da je GFSL bio dužan pružiti elemente koji dokazuju razliku između robe.
- 17 Sud koji je uputio zahtjev napominje međutim da su ranije carinske deklaracije bile izvršene više od godinu dana prije predmetnih carinskih deklaracija za koje su bili uzeti uzorci. Ali prema GFSL-u, objektivno nije moguće nakon carinskog postupka podvrgnuti pregledu robu koja je bila predmetom ranijih carinskih deklaracija niti koristiti pravo zahtjeva dodatnog pregleda.
- 18 U tim okolnostima Augstākās Tiesas Senāts odlučio je prekinuti postupak i postaviti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Je li moguće tumačiti članak 70. stavak 1. prvi podstavak [Carinskog zakonika] na način da se rezultati pregleda dijela robe navedene u carinskoj deklaraciji mogu proširiti na robu navedenu u drugim ranijim carinskim deklaracijama, za koju nije bio izvršen djelomičan pregled nego je ona bila deklarirana pod istom oznakom kombinirane nomenklature, koja je potjecala od istog proizvođača i čiji su naziv i sastav, prema podacima iznesenim u potvrdama spomenutog proizvođača, bili jednaki onima robe navedene u deklaraciji a za koju su uzorci bili uzeti radi djelomičnog pregleda?

Drugim riječima:

Uključuje li pojam ‚deklaracija‘ u smislu članka 70. stavka 1. prvog podstavka [Carinskog zakonika] također deklaracije [o robi] za koju nisu bili uzeti uzorci, ali u kojima je bila deklarirana istovjetna roba (roba je bila deklarirana pod istom oznakom kombinirane nomenklature, potjecala je od istog proizvođača, a naziv i sastav robe naznačeni u potvrdama proizvođača bili su jednaki)?

2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: je li dopustivo proširiti rezultate djelomičnog pregleda predviđenog člankom 70. stavkom 1. prvim podstavkom [Carinskog zakonika] na deklaracije za koje deklarant iz objektivnih razloga nije u mogućnosti zahtijevati dodatni pregled sukladno članku 70. stavku 1. drugom podstavku jer ne može podvrgnuti robu provjeri sukladno članku 78. stavku 2. istog [zakonika]?”

O prethodnim pitanjima

- 19 Svojim pitanjima, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u osnovi pita može li se članak 70. stavak 1. Carinskog zakonika tumačiti na način da carinskim tijelima dopušta proširenje rezultata djelomičnog pregleda robe navedene u carinskoj deklaraciji, izvršenog na temelju uzoraka uzetih iz potonje, na robu navedenu u ranijim carinskim deklaracijama koje je na carini podnio isti deklarant, a koja nije bila i više ne može biti predmetom takvog pregleda jer je roba već bila puštena, kada iz pisanih naznaka koje je pružio deklarant proizlazi da sva roba koja potpada pod istu oznaku kombinirane nomenklature potječe od istog proizvođača i istovjetnog je i naziva i sastava.
- 20 Valja podsjetiti da, na temelju članka 68. Carinskog zakonika, carinska tijela mogu provjeriti carinske deklaracije bilo putem provjere isprava navedenih u deklaraciji i priloženih isprava bilo putem pregleda robe popraćenog uzimanjem uzoraka za analizu ili za detaljan pregled.
- 21 U tom posljednjem slučaju članak 70. stavak 1. tog zakonika predviđa da, kad se pregled odnosi samo na dio robe koja je predmet jedne te iste deklaracije, rezultati tog pregleda vrijede za cjelokupnu robu pod tom deklaracijom, pod uvjetom da deklarant na carini može zahtijevati dodatan pregled kada smatra da rezultati djelomičnog pregleda ne vrijede za ostatak deklarirane robe.
- 22 Ta općenita odredba tako uspostavlja presumpciju ujednačene kvalitete koja carinskim tijelima omogućava proširiti rezultate djelomičnog pregleda robe koja je predmet iste deklaracije na svu robu pod tom istom deklaracijom (vidjeti u tom smislu presude od 7. rujna 2006., *Nowaco Germany*, C-353/04, Zb., str. I-7357., t. 54 i 55., te od 24. studenoga 2011., *Gebr. Stolle*, C-323/10 do C-326/10, Zb., str. I-12177., t. 100. i 101.).
- 23 Cilj je spomenute odredbe u tom pogledu zajamčiti brze i učinkovite postupke puštanja robe u slobodan promet ne obvezujući carinska tijela na podroban pregled sve robe koja je predmetom carinske deklaracije, što ne odgovara ni interesu gospodarskih subjekata, koji uglavnom žele zatražiti puštanje robe kako bi mogli brzo staviti na tržište robu koju deklariraju, ni interesu spomenutih tijela za koja bi temeljit pregled deklarirane robe podrazumijevao znatno povećanje opsega posla (vidjeti u tom smislu presudu od 4. ožujka 2004., *Derudder*, C-290/01, Zb., str. I-2041., t. 45.).
- 24 Valja ustvrditi da iz formulacije članka 70. stavka 1. Carinskog zakonika, a i iz sustava članaka 68. do 74. tog zakonika proizlazi da se ta mogućnost proširenja rezultata djelomičnog pregleda tiče samo one robe koja je predmet „iste deklaracije“ kada carinska tijela pregledavaju robu tijekom razdoblja koje prethodi puštanju robe od strane potonjih tijela (vidjeti u tom smislu gore navedenu presudu *Derudder*, t. 43.).
- 25 Ista odredba stoga ne dopušta carinskim tijelima, u predmetu kao što je ovaj u glavnom postupku, proširiti rezultate djelomičnog pregleda robe navedene u carinskoj deklaraciji na robu iz ranijih carinskih deklaracija koja je već bila predmetom puštanja od strane tih tijela.
- 26 To ipak ne znači da carinska tijela ne mogu dovesti u pitanje takve ranije carinske deklaracije.
- 27 U tom pogledu valja podsjetiti da je, u okviru suradnje između nacionalnih sudova i Suda ustanovljene u članku 267. UFEU-a, na Sudu da nacionalnom sudu pruži koristan odgovor koji će mu omogućiti da riješi spor koji se pred njim vodi (vidjeti osobito presude od 8. ožujka 2007., *Campina*, C-45/06, Zb., str. I-2089., t. 30., i od 14. listopada 2010., *Fuß*, C-243/09, Zb., str. I-9849., t. 39.).
- 28 Kao što su češka i španjolska vlada napomenule u svojim pisanim očitovanjima, nakon puštanja robe navedene u carinskoj deklaraciji, carinska tijela mogu po službenoj dužnosti, po potrebi, izmijeniti takvu deklaraciju na temelju članka 78. Carinskog zakonika (vidjeti u tom smislu presudu od 20. listopada 2005., *Overland Footwear*, C-468/03, Zb. str. I-8937., t. 62., 64. i 66.).

- 29 Prema članku 78. stavku 2. tog zakonika, nakon puštanja robe, carinska tijela mogu doista provjeriti trgovačke isprave i podatke koji se odnose na uvozne ili izvozne radnje u vezi s tom robom ili na naknadne trgovačke radnje u koje je ona bila uključena te također mogu pregledati robu ako je im još uvijek dostupna.
- 30 Ta odredba znači omogućuje carinskim tijelima da preispitaju ranije carinske deklaracije koje nisu bile predmet provjera na temelju članka 68. Carinskog zakonika i s kojima se stoga postupalo na temelju članka 71. stavka 2. tog zakonika, prema tekstu koji se tamo nalazi (vidjeti u tom smislu presudu od 15. rujna 2011., DP grup, C-138/10, Zb., str. I-8369., t. 37.).
- 31 Ne postoje prepreke da u tu svrhu carinska tijela pristupe proširenju rezultata djelomičnog pregleda robe navedene u carinskoj deklaraciji na robu iz ranijih carinskih deklaracija koju su ta tijela već pustila kad je ta roba istovjetna, što je na samom sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Utvrđivanje istovjetnosti robe može se temeljiti ponajprije na provjeri trgovačkih isprava i podataka koji se odnose na uvozne ili izvozne radnje u vezi s tom robom ili na naknadne trgovačke radnje u koje je ta roba bila uključena, a osobito na temelju podataka koje je deklarant pružio na carini, prema kojima ta roba dolazi od istog proizvođača i ima naziv, izgled i sastav istovjetan onoj robi koja je bila predmetom ranijih carinskih deklaracija.
- 32 Takvu mogućnost proširenja opravdava sâm cilj Carinskog zakonika, kojim se želi, sukladno uvodnoj izjavi 5. tog zakonika, osigurati ispravna primjena davanja koja su njime predviđena, uz istodobno jamstvo, kako proizlazi iz točke 23. ove presude, brzih i učinkovitih postupaka u interesu kako gospodarskih subjekata tako i carinskih tijela, oslobađajući ova potonja od obveze sustavne provjere sve robe koja je predmet carinske deklaracije, ograničavajući time što je više moguće, sukladno uvodnoj izjavi 6. istog zakonika, carinske formalnosti i provjere (vidjeti u tom smislu gore navedenu presudu Derudder, t. 42. i 45.).
- 33 Ta je mogućnost također sukladna posebnoj logici članka 78. Carinskog zakonika, koji usklađuje carinski postupak sa stvarnom situacijom ispravljajući materijalne pogreške ili propuste kao i pogrešna tumačenja primjenjivog prava (vidjeti u tom smislu gore navedenu presudu Overland Footwear, t. 63.; presudu od 14. siječnja 2010., Terex Equipment i dr., C-430/08 i C-431/08, Zb., str. I-321., t. 56., i od 12. srpnja 2012., Südzucker i dr., C-608/10, C-10/11 i C-23/11, t. 47.).
- 34 U tom je smislu bez utjecaja to što deklarant na carini više nije u mogućnosti, u predmetu kao što je ovaj u glavnom postupku, zahtijevati dodatni pregled robe u pitanju i, po potrebi, dodatno uzimanje uzoraka.
- 35 Naime, članak 78. Carinskog zakonika primjenjuje se načelno nakon puštanja robe, u trenutku kada ta roba više nije dostupna (vidjeti gore navedenu presudu Overland Footwear, t. 66.).
- 36 U svakom slučaju, kako je istaknula većina zainteresiranih koji su podnijeli pisana očitovanja, iz formulacije članka 78. stavka 2. Carinskog zakonika proizlazi da se naknadna provjera carinskih deklaracija može izvršiti na temelju pisanih isprava a da carinska tijela ne moraju fizički provjeriti robu jer je takva provjera predviđena samo ako je roba „još uvijek dostupna“ (vidjeti u tom smislu presudu od 22. studenoga 2012., Digitalnet i dr., C-320/11, C-330/11, C-382/11 i C-383/11, t. 66. i 67.).
- 37 U tim uvjetima, kad su roba koja je bila predmetom djelomičnog pregleda i roba navedena u ranijim carinskim deklaracijama istovjetne, osobito s obzirom na činjenicu da iz provjere trgovačkih isprava i podataka koji se odnose na uvozne ili izvozne radnje u vezi s tom robom ili naknadne trgovačke radnje u koje je ta roba bila uključena, a osobito s obzirom na činjenicu da prema podacima koje je pružio deklarant na carini ta roba potječe od istog proizvođača i ima identičan naziv, izgled kao i sastav, što je na samom sudu koji je uputio zahtjev da provjeri, carinska tijela mogu proširiti rezultate tog djelomičnog pregleda na potonju robu.

- 38 Važno je međutim da deklarant na carini raspolaže pravom da može osporiti takvo proširenje, osobito kada, kao u glavnom postupku, usprkos podacima koje je sâm pružio u svojim carinskim deklaracijama, smatra da rezultat djelomičnog pregleda robe navedene u deklaraciji nije moguće primijeniti na robu navedenu u ranijim carinskim deklaracijama, podnoseći svaki dokazni element koji bi mogao poduprijeti navod koji dokazuje neistovjetnost robe u pitanju (vidjeti, *per analogiam*, gore navedenu presudu Derudder, t. 42.).
- 39 U tom pogledu valja naglasiti da je opća i apstraktna potvrda kakvu je iznio GFSL u svojim pisanim očitovanjima Sudu, prema kojoj su, kad je riječ o prehrambenim proizvodima kao što su oni u glavnom postupku, različiti čimbenici mogli izmijeniti njihov kemijski sastav, osobito udjel škroba, ne može biti ni od kakve važnosti kada takve okolnosti, pod pretpostavkom da su dokazane, nisu mogle dovesti do toga da deklarant na carini pruži podatke različite od onih koje je pružio u pogledu robe koja je bila predmetom djelomičnog pregleda ili, po potrebi, zahtijevati izmjenu tih deklaracija, tako da nije dokazano ni iskazano da bi takvi čimbenici mogli utjecati na klasificiranje tih proizvoda u kombiniranoj nomenklaturi. Međutim, na sudu koji je uputio zahtjev je da izvrši svaku procjenu u tom smislu.
- 40 Na kraju, valja napomenuti da iako članak 78. Carinskog zakonika ne propisuje nikakav poseban rok za izmjenu carinskih deklaracija, sukladno članku 221. stavku 3. tog zakonika, carinska tijela mogu poslati obavijest o novom carinskom dugu u roku od tri godine počevši od dana nastanka tog duga.
- 41 Međutim, u ovom slučaju, pod uvjetom da sud koji je uputio zahtjev izvrši provjere, iz elemenata koji su pruženi Sudu slijedi, kako je i GFSL potvrdio u odgovoru na pitanje koje je postavio Sud na raspravi, da je taj rok poštovan jer, kako proizlazi iz točaka 11. i 12. ove presude, prva izmijenjena carinska deklaracija nosi datum od 4. lipnja 2004. dok je obavijest o novom carinskom dugu priopćena 31. svibnja 2007.
- 42 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na postavljena pitanja valja odgovoriti da se članak 70. stavak 1. Carinskog zakonika treba tumačiti na način da, s obzirom na to da je primjenjiv samo na robu koja je bila predmetom „iste deklaracije“, kada carinska tijela pregledavaju robu tijekom razdoblja koje prethodi puštanju spomenute robe, ta odredba ne dopušta tim tijelima, u predmetu kao što je ovaj u glavnom postupku, proširiti rezultate djelomičnog pregleda robe navedene u carinskoj deklaraciji na robu iz ranijih carinskih deklaracija koju su ta ista tijela već pustila.
- 43 Naprotiv, članak 78. navedenog zakonika treba se tumačiti na način da omogućava proširenje rezultata djelomičnog pregleda robe navedene u carinskoj deklaraciji, izvršenog na temelju uzoraka koji su od nje uzeti, na robu navedenu u ranijim carinskim deklaracijama koje je isti deklarant ranije podnio na carini, koja nije bila niti više može biti predmetom takvog pregleda jer je roba već puštena, kad je roba istovjetna, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.

Troškovi

- 44 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (treće vijeće) odlučuje:

Članak 70. stavak 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92, od 12. listopada 1992., o Carinskom zakoniku Zajednice treba se tumačiti na način da, s obzirom na to da je primjenjiv samo na robu koja je bila predmetom „iste deklaracije“, kada tu robu carinska tijela pregledaju tijekom razdoblja koje prethodi puštanju spomenute robe, ta odredba ne dopušta tim tijelima, u

predmetu kao što je ovaj u glavnom postupku, proširiti rezultate djelomičnog pregleda robe navedene u carinskoj deklaraciji na robu navedenu u ranijim carinskim deklaracijama čije puštanje su ta ista tijela već odobrila.

Naprotiv, članak 78. navedene uredbe treba tumačiti na način da dopušta carinskim tijelima proširiti rezultate djelomičnog pregleda robe navedene u carinskoj deklaraciji, izvršenog na temelju uzoraka koji su od nje uzeti, na robu navedenu u ranijim carinskim deklaracijama koje je na carini podnio isti deklarant, koja nije bila niti više može biti predmetom takvog pregleda, jer je puštanje već odobreno, kad je roba istovjetna, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.

Potpisi